

1093

E 23

509²
E. 23

MAATSCH. DER NEDERL. LETTERK.

TE LEIDEN.

Catal. bl. .

Geschenk van Tooneelstukken, 1841.

D E
S T E M
D E R
N A T U U R.

T O O N E E L S P E L,

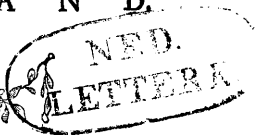
I N E E N B E D R I J F.

N A A R H E T F R A N S C H E

V A N

D E N H E E R

A R M A N D.

Gedrukt voor het GENOOTSCHAP
Te D O R D R E C H T,
Bij N. VAN E Y S D E N & Comp.
Boekverkoopers, 1783.

Geen Exemplaren zullen voor Echt erkend
worden, dan die door den Secretaris van 't
Genootschap onderteekend zijn:

J. de Waard

OPDRAGT

AANDE

HEERENLEDEN

VAN HET DICHT- EN TOONEEL-

LIEVEND GENOOTSCHAP,

ONDER DE ZINSPREUK:

*TOONEELZUGT DIE GEEN MOEITEN SCHUUWT,
AAN DICHTKUNST EN MUZIK GEHUUWD.*

BINNEN DORDRECHT.

o Gij, die 's waerelds doen bejammert of belacht;
Die kunstig afgericht om oog en oor te streelen,
En met bevalligheid op ons tooneel te spelen,
't Natuurlijk schoon, met zwier behandeld, mint en acht:

Wanneer ik PATELIJN voor u ten toetse bragt,
Beloofde ik het van meer belangs u meê te deelen.
Welaan! ziet hier een Stuk op Fransche speeltoonelen
Alomme toegejuicht. het is u toegedagt.

Ik waagde 't om het in een Neêrduitsch kleed te steeken.
Hier zietmen wat het is de taal van 't hart te spreken.
Nu oordeelt of ik hier naar wensch in heb geslaagd.

Kan ik in teederheid het Fransch niet evenaaren,
Vergoedt dan mijn gebrek door uitspraak en gebaaren,
Zoo zelfs dat Momus roept: het Stuk heeft mij behaagt!

A. LAMME.

VERTOONERS.

- MONGEI,
MEVROUW MONGEI, } *Echtgenooten.*
M. BONCOUR, *Vader van Mevrouw Mongei.*
VROUW GERVAIS, *Een Hospita.*
SUZON, *Dochter van Vrouw Gervais.*
VINCENT, *Een Boer, Minnaar van Suzon.*
MARLOT, *Knecht van M. Boncour.*

*Het Tooneel is in een Dorp, weinige mijlen
van Parijs.*

D E
S T E M
D E R
N A T U U R.
T O O N E E L S P E L.

---

*Het Tooneel verbeelt een Boerebinnekamer,
net Gemeubileerd, en een klein Kamertje
ter zijde. Achteraan ziet men de
Wieg van het Kind van Mevrouw
Mongei.*

E E R S T E T O O N E E L .

V R O U W G E R V A I S , S U Z O N .

V R O U W G E R V A I S .

Ik weet dat gij de zaak al vrij gemakkelijk stelt,
Maar ik voel best, kind, waar de schoen mij wringt
en knelt.

'k Ben niet meêdogenloos, dit heb ik haar beweezen;
Maar mijn geduld is nu ten hoogsten top gereezen.
Hoe lief, hoe braaf Mevrouw bij u ook wezen mag,
Ik wil dat zij vertrek' en wel van deezen dagh.
Ik wil haar in mijn huis volstrekt niet langer houên
Met zulk een' slechten tijd.

A

Su-

2 DE STEM DER NATUUR.

S U Z O N.

Ach, Moeder! 'k durf vertrouwen
Dat ons haar man, zoo ik mij niet in dit geval
Bedrieg, door zijne komst wel haast verrasfen zal
Met goede tijding... die...

V R O U W G E R V A I S.

Ja! om den tijd te rekken
Hangt zij u dit in 't hof. Haar Ega zou vertrekken
Ten hoogften voor een week: zij bleef daar op bij mij.
Drie maanden zijn 'er reeds finds zijn vertrek voorbij.
Geen mensch weet waar hij is gestooven of gevloogen.
Ik, met den staat waar in Mevrouw zich vondt be-
woogen,

Heb toegestaan dat ze in mijn woning is verlost:
Dit was voor mij, niet waar? een heuchelijke post.
'k Liet van mijn armoë haar, noch 't kraamkind niet
verlegen.

Maar gij zijt haar alleen uit vriendschap sterk genegen,
Inzonderheid omdat gij Peet zijt van haar kind;
Daar ik mijn rekening elendig slecht bij vind
'k Wil weten, waar ik mijn verschoot te rug zal
krijgen.

S U Z O N.

'k Bid, lieve moeder! wil van uw verschoot tog zwijgen.
Vrees niets: zij is zoo braaf als iemand wezen kan.

V R O U W G E R V A I S.

'k Sla daar geen twijffel aan. Maar, dochter, zou heur
man? . . . .

S U Z O N.

Wel eerlijk zijn? niet waar?

V R O U W G E R V A I S.

Hij kan ons wel bedriegen.

S U Z O N.

Denk dit in 't minst niet.

V R O U W

V R O U W G E R V A I S.

Hoor: ik laat me in slaap niet wiegen
 Door beuzelpraatjes en verdichtfels, zoo als gij,
 Die daaglijks romans leest: ik lees die niet, en zij
 Moet dezen dagn nog voort, ja, zonder tegen-
 spreken.

S U Z O N.

Zoudt gij zoo prijfelijk een daad, sinds weinig weken
 Aan haar bewezen, thans uit vrees en ongeduld
 Bezoeden? doe zulks niet. 'k Stel mij voor haare
 schuld
 Tot borg: laat haar gerust nog wat bij ons vernachten.
 Aangaande 't geen ik lees, hoe zeer gij 't moogt ver-
 achten,
 't Kweekt in mijn teeder hart menschlievendheid en
 deugd,
 En maakt, ver dat het iets kan schaaden aan mijn
 jeugd,
 Mij teérgevoelig voor mijns naastens ongelukken.
 Aan haar mijn hulp te biên, kan mijne ziel verrukken.

V R O U W G E R V A I S.

Dit denkbeeld is voor een die volk logeert bedroefd;
 Ik heb zoo meenigmaal 't gevolg daar van beproefd,
 En ondervonden wat bedriegers ons al brouwen
 Die stil vertrekken. Gaa maar voort, stel goet ver-
 trouwen
 In heel de waereld; als gij eens baazine zijt
 Zult gij wel leeren, kind, of binnen korten tijd
 Genootzaakt zijn uw bord niet langer uit te steeken.

S U Z O N

Bedriegen zij me die 't aan middelen ontbreken,
 Mij zal 't het streelendte vermaak zijn, van 't geluk
 Te hebben dat ik hen verligte in hunnen druk.

4 DE STEM DER NATUUR.

Daar is geen eedler daad dan dat wij vreemde lieden
En huis en tafel, gul in goed vertrouwen bieden.

V R O U W G E R V A I S.

Dus doende stort men zich in een' gelijken staat
Met dien men bijstand biedt.

S U Z O N.

't Vernoeogen, in de daad
Van mededogend in mijns naastens ramp te deelen,
Geeft mij een voorgevoel, waar mede ik mij durf
streelen
Dat ik, zoo 't lot mij oit met armoë trof of smart,
Ook menschen vinden zou met een gevoelig hart.

V R O U W G E R V A I S.

Gevoelig! gij zult u die rekening beklagen.
Maar hoor, om u zal ik Mevrouw in twee drie dagen
Nog niet verftooten. zeg haar dat, en voeg 'er bij:
Dat ze elders haar verblijf moet zoeken, om dat wij
Hier menschen wachten, die 'k om haar niet af zou
wijzen.

Dat ik mijn voordeel zoek, zal ze immers niet mis-
prijzen?

't Is billijk dat men zulks ten uitersten betracht.

Gaa bij haar, spreek, neem mijn belang tog wel in
acht.

Ik ken u loos genoeg om haar dit fraai te ontdekken.
In 't kort, ik haak naar 't uur van haar te zien vertrekken.

T W E E D E T O O N E E L.

S U Z O N.

Hoe stel ik dit best voor? mijn tong is reeds be-
klemd.

Vermits die boodschap niet met mijn gevoelen stemt,
Is 't mij niet doennelijk. Ach! alles zoude ik geeven
Wat ik bezit, wierd zij niet uit ons huis verdreeven.

DER-

DERDE TOONEEL.

SUZON, VINCENT.

VINCENT, *zonder Suzon te zien.*

Een' die Fortuin niet zoekt, naar 't spreekwoord
hier te land,

Loopt zij als in den mond; dat volgens mijn verstand
En oordeel hier aan ligt, dat zij door alle hoeken
Der waereld snuffelt om heur vrienden op te zoeken.
Dus blijft ze niet lang stil, maar die zoo wijs, zoo
plat

Als ik, is, lanterfant noch hoetelt niet, maar vat
De feeks bij 't hair en laat zich 't boutje niet ontslippen.
Kedaer, al stont Suzon de doodverw op de lippen,
Zij zou door zulk een ting... daer is ze, feldrement!
Hoe slaegt het?

SUZON.

Zoo dat jij nog eens gekoomen bent?

VINCENT.

Ja, vliegend, van Parijs.

SUZON.

Ik weet niet wat gedagten
Mij al ontrustten met zoo lang naar u te wachten.

VINCENT.

Dat is natuurelijk, wanneer men iemand mint.
Maar 't nieuws dat ik jou breng, mijn allerzoetste kind,
Zal al 't voorleeden leet in blijdschap doen veranderen.

SUZON.

Wat is het tog, Vincent?

VINCENT.

't Gaat ons aan met elkanderen.

6 DE STEM DER NATUUR.

Wij worden binnen kort gewis daar door een paar.

S U Z O N.

Wij streelden twintigmaal ons met die hoop, niet waar?
En 't werdt getst&g belet.

V I N C E N T.

Men zal 't niet meer beletten :
'k Heb 't middel in mijn' zak om 't spoedig door te
zetten.

Kedaar, ik wed mijn Voogd het nu wel toe zal staan.

S U Z O N.

Dat denk ik niet.

V I N C E N T.

Kom, kom, laat u geen moed ontgaan.
Al waart jij bijkans dood je zoudt van blijdschap sprin-
gen

Puur als een kakkerlak, op 't zien van zulke dingen
Als in dit zakje zijn. Kedaar; vat aan de bron

(Hij haalt een Beurs uit zijn zak.)

Van ons geluk . . toe ras . . daar is te saam, Suzon,
Drie duizend guldens: bloed! dat wij daar eens op
smulden?

S U Z O N.

Weg, weg . . Vincent. al bragt gij honderd duizend
gulden:

Wat zou 't mij baaten, daar dit geld aan mij niet hoort?

V I N C E N T.

Wees daarom trent gerust, 't behoort u op mijn woord.

S U Z O N.

Gij scheert met mij de gek.

V I N C E N T.

Och neen! is 't u ontschooten?

Zijn

Zijn wij voorleeden maand niet t'famen speelgenooten
Geworden door een briefje in onze loterij?
Bedenk u eens.

S U Z O N.

't Is waar, hoe! kwam het uit? zeg mij,
Trok het een' prijs, Vincent?

V I N C E N T.

Een' prijs? ja wel van deegen:
Drie duizend guldentjes heb ik voor mij eekreegen.
Het is gien struif bijloo! die goudaêr lokt mijn' zin.
Nog dezen dagh leg ik een ander lootjen in.
Ik denk de tweede trek nog wel zoo vast zal knijpen.

S U Z O N.

Dat mij dit hoort, kan ik onmogelijk begrijpen.
De helft komt immers u?

V I N C E N T.

Ik weet wel dat mij daar
Ten hoogst genoomen krek de helft van toekomst,
maer
Het moet nu dienen maid om 't hijlik voort te zetten,
Het geen mijn Voogd tot nu boosaardig dorst beletten,
Dien ik, hoe wel hij Schout van 't Dorp is, en een
Heer
Van achting, en verstand, daar over keer op keer
Den mond van open deed: maar noit moest ik het
vergen
'Was 't antwoord. Hij verwijt mij staig dat ik vier
mergen
Bezaaibaar land bezit; en jij hebt niet met al.
Maar 'k meen ik hem een' trek, die raer is, speelen zal.
Men heeft mij wijsgemaakt dat d'aarde juist de moeder
Van 't heele menschedom is: mag ik dan, zijnde uw
broeder,
Wel rijker zijn dan jij? ik onderstel van neen.

8 DE STEM DER NATUUR.

Dus maak ik met dit geld ons beider staat gemeen.
Ik zal 't uw moeder, en uw moeder 't u weêr geeven
Ten huwlyksgift; dan zal mijn voogd ons niets weêr-
streeven,

Maar aantonds dulden, dat wij zoo in 't huwlyk treên.
'k Heb van een' Reiziger, dat in verscheiden Steên
De Bruidgoms het al aan hunne Bruids verëeren,
Zoo wel de huwlyksgift als al de bruilofskleëren.
En dit gebruik behaagt zoodanig mij, dat ik
Met hart en ziel voor jou dit lieve geldje schik.

S U Z O N.

Zulk een genegenheid doet mij te meer u achten.
Maar laten wij veeleer de billikheid betrachten:
Zij is het die aan ons iet nuttigers gebiedt.
Volg volg tog blindelings de stem der liefde niet.
Zeg, staat het ons wel vrij dit geld geheel te houên?

V I N C E N T.

Wat raare vraag is dat! hoe moet ik die beschouwen?
Kedaer, we koopen t' saam een briefjen: ook? dat wint:
Die winst is immers ons? daar meê is 't uit: ik vind
Geen zwaarigheid. Moest ik de winst den geenen laten
Die 't briefjen mij verkogt? zoo doe 'k mij niet be-
praaten.

S U Z O N.

't Is ook mijn meening niet. Gij valt, vergeef het mij,
Al veel tot uitersten. Bedenk u eens of wij
Dit briefjen onlangs niet uit zeker inzicht naamen.

V I N C E N T.

Uit zeker inzicht? ... wacht, wel ja: wijkogten 't samen
Op 't goed succes van 't kind, ... op 't kind van die
Mevrouw

Die bij je woont, na dat ze mij tot Peter; jou
Tot Peet benoemd had, of 't mischien ons mogt
gelukken

Langs dezen weg de vrucht der loterij te plukken.

Het

Het Nieuwgebooren Kind, was immers ons devijs.

S U Z O N.

Juist; hierom heeft het deel, Vincent, aan onzen prijs.

V I N C E N T.

Ei lieve, wat je zegt. Wie het 'er geld egeven
Voor 't brieftjen? immers wij? het kind niet.

S U Z O N.

Dit 's om 't even,
De Hemel gaf voor hem al wat hij geeven kon.
Het geen wij wenschten.

V I N C E N T.

Wat?

S U Z O N.

't Geluk.

V I N C E N T.

Ei, ei, Suzon,
Wij hebben ons geluk dit kind dan dank te weeten,
Niet waar?

S U Z O N.

Hoor, 'k heb voor braaf tot hertoe u versleeten:
Blijf het in dit geval. 't devies toont duidlijk dat
Het kind een derde komt.

V I N C E N T.

Een derde van dien schat
Is duizend guldens! 't is gien beuling zou ik mienen.
Wel laten wij voor 't minst ons van dit part bedienen
Totdat hij mondig is, en als men 't hem dan geeft...

S U Z O N.

Denk aan zijn Moeder tog, die 't geld hoognoodig
heeft,

Daar ze allen onderftand vast aan de mijne vergde;

A 5

Die

10 DE STEM DER NATUUR.

Die noit een duit ontving sinds zij haar herrebergde,
Die, wyl Mievrouws man hier zoo lang afwezend
blijft,
't Geduld verliest en mij, die voor haar spreekt, bekijft.
Zij wil heur zonder geld in huis niet langer houén.

V I N C E N T.

Wat zegt je daar? wel! wel! het zou my zeper rouwen
Als zij vertrekken moest. Heur schoonheid niet alleen
Maar nedrigheid, vooral, bij grooten ongemeen,
Maakt haar beminnelijk. Men hoort ze nimmer
roemen

Op adel noch geslacht. Ik wil het niet verbloemen,
d' Oprechten adel roem en eer ik in der daad:
Dat is hij waardig, maar de meeste tog bestaat
In winderigen zwier, en reijen, rossen, smullen
En lassen vleiers braaf de darmen op te vullen
Ten kosten van ons zweet; en als men zulk een soort
Van Adeldommers, trotsch op afkomst en geboort,
Eens vergde 't akkerland als boerelui te bouwen,
Dan zouden zij zich zelv' ten noogst t' onvrede houén,
De post van een koetfier is wel zoo aedelijk:
Want met een Kabrilet, die prachtig is en rijk
Verguld, door dik door dun te vliegen dat je 't hooren
En zien vergaat, en 't sop hun spat in neus en ooren,
Daar zijn ze oovaardig op. Zij zouden beter doen
Indien zij nevens ons de waereld wilde voén.
Zij hebben ook als wij heur voeten en heur handen.
Zijn zij te lui'er toe? zoo ja; wel foei! wat schanden.
Zoo, zij een menschlijk hart bezitten, smaakt gewis
Hun 't brood niet dat door 't zweet van ons gewon-
nen is.

En 't allerflimst van al die lekkerbekken eeten
Het wittebrood, terwijl wij fukkels naanwlijks wee-
ten

Hoe best met roggen ons te voeden. Welk een kruis!
Miju

Mijn grootvaër noemde veel een lediggangershuis
Een graf waar in zij zich begraaven bij hun leven.

S U Z O N.

Nu weër ter zaak.

V I N C E N T.

Ik zal Mevrouw een derde geeven:
Dat aan het kind behoort, dewijl het wezen moet.
Of zou 'k je moeder liefst daar meê voldoen?

S U Z O N.

Zoet! zoet!

Wanneer men dienst wil doen aan zulke groote lieden,
Moet zulks omzigtig tog en ongemerkt geschieden.
Het was haar eer te na zich zelv' op deeze wijs
Gered te zien. Gij weet, zij lag u, naar Parijs
Vertrekkende, haar' staat schier ichreiende te voren,
En smeekte u vriendlijk naar heur' man tog om te
hooren.

V I N C E N T.

Ik hoorde niets van hem. Wat weer en moeite ik deed:
'k Ontdekte nergens hem, dat mij verduikerd speet.

S U Z O N.

Wacht u voor alles dit niet aan Mevrouw te zeggen.
Doe 't geen mij de eer gebiedt: ik zal 't u open-
leggen.

Gij werkt tog Zondags niet; gaa zeg aan haar terstond
Dat ge in Parijs haar' man gelukkig ergens vindt;
Dat hij ten spoedigste tot onzent denkt te trekken,
En om een zekre reën zijn reis nog dient te rekken.
Zeg dat hij brandt naar zijn aanbiddelijke vrouw,
En u verzogt dat men dit geld haar geeven zou,
Deez duizend gulden. toez ik bid u, wil tog vliegen.

V I N C E N T.

Dus doende, dunkt mij, zou ik immers drommels
liegen.

S U

S U Z O N.

De logen is bij mij gelijk bij u gehaat;
 Maar ongelukkigen daar door te redden, staat
 Ons vrij, zoo vrij als het vergift in medicijnen
 Voorzigtig wordt gebruikt voor die aan ziekten
 kwijnen.

V I N C E N T.

Is 't meugelijk! maar hoor, breng jij die blijde maar.
 't Is mijn gewoonte niet te liegen om een aër:
 'k Zou 't voor mij zelv' niet doen alwaar het om
 mijn leven:
 Als ik dat kon, had ik lang bij mijn' voogd geschreeven
 Voor eersten klerk: ja tog.

S U Z O N.

Kom. kom, nog eens: maak spoed.
 Ze is in haar kamer. 't Strekt een deugdgezind ge-
 moed
 Tot innerlijke smart, wanneer we een tijding spaaren
 Die onzen evenmensch een zekre vreugd kan baaren.
 Ik wagt u daadlijk hier. Zorg dat ge u niet misfpreekt.

V I N C E N T.

Ik zal 't probeeren, maar met vrees . . . want mij
 ontbreekt
 Zooveel, dat zij mij vast op leugens zal verrasfen.

S U Z O N.

Daar is het geld; gaa om een derde 'er af te pasfen
 In 't voorvertrek. Zij komt... och ja!... toe, rep
 u wat.

V I N C E N T.

Ik wou waerentig wel dat zij heur part al had.
 'k Durf op het tellen mij niet al te wel vertrouwen:
 't Is mij te moeielijk te rekenen, te onthouën.

En

En als 't niet uitkwam, maid . waar 't hiele werk ver-
brust.

S U Z O N, *hem als van het tooneel drijvende.*

Ik koom . . . . .

V I J F D E T O O N E E L.

M E V R O U W M O N G E I, S U Z O N.

S U Z O N.

Gelieft Mevrouw het kind in slaap
gefust?

M E V R O U W M O N G E I.

Och neen, Suzon, het slaapt. Maar mag ik u iets
vraagen?

S U Z O N.

Mevrouw! . . . . .

M E V R O U W.

Help mij de wieg eens bij de tafel draagen!

S U Z O N.

Als 't u behaagt . . . Lief kind, hoe zoet! . . . kan
ik nog meer

Van dienst zijn aan Mevrouw?

M E V R. M O N G E I.

Och neen, ik dank u zeer.

S U Z O N.

't Verdient in 't minst geen' dank. Uw dienares in
deezen.

ZES-

ZESDE TOONEEL.

MEVROUW MONGEI, *zittende aan een Tafel*
Verfoeilijk denkbeeld! neen: het kan niet mogelijk
wezen.

Natuur, gy vormde in ons den gloed der liefde niet
(Die harten t' saam vereent) tot eindloos zielsverdriet.
Vooroordeel, zelfbelang, bedrog het welk op aard.
Een deugdgezinde ziel 't ondraaglijkst onheil baarde.
Zijn uw gewrochten niet: de hatelijke band
Dier Pesten smeedt de mensch alleen uit onverstand.
Dit kwaad heeft de overhand bij veelen thans gekree-
gen.

Voor mij, ik zie 't in 't eind ten hoogsten top gestee-
gen.

Gij zijt 'er 't offer van, onnozel teeder wicht!
Wat mag uw misdaad zijn? waarom ontvingt gij 't licht,
Om tot ons beider smart het ongeluk te draagen?
Ach! uw geboorte... neen, ik mag die niet beklaagen,
Wijl zij geen misdaad is. Ja! dat mijn huwlijks band
Eens door mijn' vader wierd' gebillijkt, dierbaar pand!
Zoo hij verbidlijk waar om dien eens goed te keuren,
Gij zoudt het uur van uw geboorte noit betreuren.
't Is zijn halfsterigheid, die zoo veel onheils baart...
Maakt mij die eigenschap min echtelijk gepaard?
Gij leeft pas of de dood bedreigd u; om uw daagen
Te rekken, moet ik hulp van vreemde handen vraagen
Die mededogend zijn, terwijl uw bloetverwant
't Hart voor u sluit... Helas! daar alles t' samen spant
Om 't ongeluk waar in wij leeven te vergrooten,
Hebt gij mij, mij alleen; want ik, van elk verftooten.
Ben in 't onzeker of uw waarde vader leeft,
Wiens lange afwezendheid mij veel bekinging geeft.
Ja, 'k zag hem hier gewis waar hij nog in het leven.
Noit zou hij sterker blijk van hartsaandoening geeven,
Dan in u lief gezigt te aanschouwen, en u teér

Te drukken in zijn' arm. Mijn kind! hij leeft niet meer.
Hij wilde een' oom (zijn' vriend) in ons belang be-
weegen:

Deze onderneming liep naar allen schijn hem tegen.
Ja wonder, wonder is 't, zoo die rampzaalge ziel
Niet in de handen van zijn' wrêedsten vijand viel.

ZEVENDE TOONEEL.

MEVROUW MONGEI, SUZON,
VINCENT.

SUZON.

Zij is alleen. Voor 'tlaatst, Vincent, het moet ge-
schieden.

VINCENT.

Het onderscheid is groot: verrichten, of gebieden.
'k Heb in geen twintig jaar eloogen. 'k Ben een man
Die altoos schriklijk veel van waarheid houdt, en kan,
Als ik slechts peuter om een leugentje uit te voeren,
Van puure ontfeltenis mijn kakebeen niet roeren.

SUZON.

Zeg dan maar ja, en laat mij voor de rest begaan.

VINCENT.

Dat's makkelijk te doen.

SUZON.

Wij brengen beiden aan

Mevrouw wat nieuws, het zal voorzeker u behaagen.

MEVR. MONGEI.

En wat, vriendin?

SUZON.

Zoo ik dien waarden naam mag draagen
Door

16 DE STEM DER NATUUR.

Door mijn verdiensten, fchat ik hem van groot gewigt.

Wij hebben thans voor u het aangenaamst bericht
Dat ge oit . . . Vincent is van Parijs zoo straks gekomen.

V I N C E N T.

Zoo is 't. Het is een zaak . . . een zaak . . . die 'k heb vernoomen,

Die alleraangenaamst . . . „Zij liegt niet . . .

S U Z O N, tegen Vincent.

„Zwijg . . . tegen Mevrouw.

De vreugd

Die zij u baaren kan moest u geen ongeneugt
Gevoelen doen: dit zou mij waarlijk spijt verwekken.
Ja 'k durf ter naauwernood het blijde nieuws ontdekken.

M E V R O U W M O N G E I.

Vrees niets. Ik bid u, spreek, ach! zag Vincent mis-
ichien

Mijn' man ook in Parijs?

S U Z O N.

Ik stel hij is gezien.

V I N C E N T.

O ja.

M E V R O U W M O N G E I.

Is 't mogelijk! of komt men mij ook streelen
Met ijdele hoop, om mijn verdriet en smart te heelen?

S U Z O N.

Zoo 't een verdichtfel waar hoe kwam hij dan voor u
Aan duizend gulden? . . . .

V I N C E N T, de beurs toonende.

Ja; 't is waarheid; ja.

S U Z O N.

Slaa gij 'er twijffel aan?

Hoe nu?

M E -

M E V R O U W M O N G E I.

Hoe! kan ik u mistrouwen?

'k Ontfel dat ik mijn' man, hier zelf niet mag be-
fchouwen.

Ach! zijn gezondheid . . . .

S U Z O N, *tegen Vincent.*

Die belet hem . . . . zeg . . . toe dan . . .

V I N C E N T, *verlegen.*

't Is ligt te denken dat . . . . dat . . . het wel wezen
kan.

M E V R O U W M O N G E I.

Ø Hemel! ach! een ftraal van hoop deed mij herleeven:
Maar uw verbaasdheid kan genoeg te kennen geeven
Wat oorzaak hem zoo lang weêrhouden heeft van mij,
Waarom ik geen bericht ontving van hem, dat hij
Om 't afzijn zucht als ik, en alles aan zal fpannen
Om mij te zien: een woord had al mijn vrees ver-
baunen.

V I N C E N T, *door Suzon aangezet tot fpreken.*

Mevrouw, gij zult in 't kort hem zien, zoo zeper
waar.

De beurs toonende.

Als hij dit geld mij gaf . . . .

Tegen Suzon.

Nu ziet jij zonneklaar

Dat ik jou min, en in jouw fchool begin te fpreken
Met dubbelzinnigheid.

M E V R O U W M O N G E I.

Wat zegt hij u?

S U Z O N.

Ten teeken

Dat dit u hoort, wenscht hij dat gij het geld . . . .

B

V I N-

VINCENT.

Dat's goed.

„Die wat te kwaads is en betaalen kan, die doet
 „Ten eersten zulks met vreugd, of 't is hem te
 misprijzen.”

MEVROUW MONGEI, *'t geld aanneemende.*

Ik moet gevoelig zijn aan deeze handelwijzen.
 Bewust dat op uw beê uw moeder deezen dagh
 Haar huis mij niet ontzei en ik nog blijven mag,
 Noopt mij de erkentenis uw goedheid te beloonen:
 Dat ik zooveel ik kan aan u thans wil betoonen.
 Ik bid u neem van mij dit klein geschenk vast aan.

SUZON.

Vergeef het mij . . . heeft u mijn ijver wel voldaan
 Dit is mij loons genoeg: het geld streelt wel mijn
 zinnen,
 Maar de eer heeft de overhand.

MEVROUW MONGEI.

Blijf, blijf die steeds beminnen!
 Gedoog voor 't minst, dat ik uw' Minnaar dan gedenk?

Tegen Vincent.

Neem voor uw boodschap, vriend, van mij dit klein
 geschenk.

VINCENT.

O! de eer is mij ook lief, maar geld, geld is mijn leven.

SUZON.

Wat wilt gij doen?

VINCENT.

Ik neem het geen ze mij wil geven.

SUZON.

Hoe! daar het door haar' man aan u verboden is.

VIN-

V I N C E N T .

Gelooft gij dat, Suzon?

S U Z O N .

Wel zoude ik niet? gewis
Hij heeft aan u beloofd, zoo als ik kon bevroeden,
Bij zijne wederkomst uw moeiten te vergoeden.

V I N C E N T .

't Is waar . . .

M E V R O U W M O N G E I .

Een eedle ziel, voor smart, voor ramp en pijn
Gevoelig, kan, hoe naauw haar magt bepaald moog'
zijn,

Voor ongelukkigen, de beste toevlugt wezen . . .
Zou die van jongs af zich bemind maakte en gepree-
zen,

In wie de waare deugd tot heil haars 's naasten woont,
Door snoode ondankbaarheid zich schandlijk zien be-
loond?

V I N C E N T .

Ik denk gelijk Mevrouw, maar kijk de meeste men-
schen

Zijn zot, zoo zot dat het niet erger is te wenschen.

Ze zijn zoo boos niet als zij schijnen; zeper neen.

Ook is het aantal der ondankbren, zoo ik meen

Niet zoo aanzienlijk als ik het uit hoor krijten:

Wanneer ik denk hoe schaars 'er zich in 't weldoen
kwijten.

M E V R O U W M O N G E I .

Ach! vriend . . . breng Vrouw Gervais dit geld. ei
wil u spoên.

Niet dat ik waan daar door haar goedheid te voldoen

Waar meê zij me overlaadt.

B 2

V I N -

V I N C E N T.

Ik gaa: 't is haar behagen.
Een boodschap van dien aart is heuchlijk.

A C H S T E T O O N E E L.

M E V R O U W M O N G E I , S U Z O N.

S U Z O N.

Mag ik vraagen,
Mevrouw, wat reên gij aan mijn Moeder zooveel
zendt,

Waar van zij voor de helft ten hoogste u schuldig kent?

M E V R O U W M O N G E I.

't Is billijk. korten tijd na wij hier zijn gekoomen,
Schoon ze onzen flechten staat naauwkeurig had ver-
noomen,

Stont ze immer toe, uit goed vertrouwen, dat mijn
man

Zich naar Parijs begaf, en toonde blijken van
Rechtschapenheid van hart, door geld, en goed, en
woning.

Nu is het in mijn magt aan haar die gunstbetooning
Te erkennen, en mijn plicht dat ik nu ook aan haar
Dat geen volbreng, wat mij zoo lief, zoo dierbaar
waar,

N E G E N D E T O O N E E L.

M E V R O U W M O N G E I , S U Z O N , V I N C E N T.

M O N G E I.

V I N C E N T.

Ha! ha! nu zult ge in 't eind van vreugd uw traanen
droogen.

Daar

Daar is je Man , Mevrouw.

Mongei in 't gewaad als een die uit een Gevangenis gevlugt is, zonder degen: werpende zich in de armen van zijn Vrouw.

MEVROUW MONGEI.

Wat zie ik voor mijne oogen!

M O N G E I.

O, dierbre Gaê!

MEVROUW MONGEI.

Triumpf! de Hemel geeftme in 't end
Zijn zoetste zegening.

M O N G E I.

Aan de allerwreedste elend
Ten prooi drie maanden lang, dagt ik, helaas! mijn
waarde!

Dat alle blijdschap mij waar afgesneên op aarde.
Ik was benepen van de bitterste ongeneugt,
Maar zie mijn dwaling in uwe armen, tot mijn vreugd.

*Suzon heeft intusfchen het Kind uit de wieg
genomen om het aan zijn' Vader te toonen,
die de oogen op de wieg slaande en het
niet ziende, verschrikt.*

MEVROUW MONGEI.

Wat moet ik duchten? 'k zie d'ontfeltnis in uw wezen.

M O N G E I.

Ontdek het mij... 'k beken.. mijn kind... dit doet
mij vreezen.

S U Z O N.

Zij staat achter hem, en biedt hem het Kind aan.

o Lieve en waarde vrucht van onze huwlijksmin!
'k Ben Man en Vader: mijn geluk neemt zijn begin!

MEVROUW MONGEI.

Mijn teedere Echtgenoot, och! wil het mij vergeeven,
 Zoo ik verzuimde aan u het leven van ons leven
 Te toonen; uw gezigt verrukte mij... ik dagt...
 Mijn zinnen zijn verward.. Verbeel u van wat kracht
 Mijn lotsverwisfling is, daar zooveel ongelukken
 Zich flus vereenigden om mij op 't wreedst te drukken,
 Vind ik mijn heil volmaakt, terwijl 't in u berust
 Die 'k in mijn armen druk.

MONGEI.

Gij zijt nog niet bewust
 Wat ongeluk ons trof: Fortuin ons ongenegen
 Liep sinds ik u verliet mij langs zoo meeder regen.
 Dit dierbaar Kind ontving het leven tot zijn straf;
 Ja schande, schaamte en smart bereidden hem zijn
 graf.
 Die bloedverwant, wiens hulp wij wis en zeker achtten,
 Was door uw' Vader reeds veranderd van gedagten.
 'k Vervoegde mij bij hem... ik sprak hem van mijn'
 staat,
 Maar werd wel ras gewaar dat hij uws Vaders haat
 Zich door eene eedle daad vreesde op den hals te haalen:
 Zich niet ontziende op mij te schimpen en te smaalen
 Met bits en scherp verwijt, dat nog mijn hart doorwond.
 Hij zelfs beweerde dat men noit het Echtverbond,
 Waarin uw Vader niet gestemd had, goed zou keuren;
 En trachtte voorts, kon 't zijn, ons van elkaër te
 scheuren.
 'k Lag hem te voren hoe uw Moeder ons weleer
 Te saam vereenigd zag, hoe minnelijk en teêr
 Uw Vader haar bezwoer van onze min te kroonen
 Door 't heilig Trouwverbond. die taal scheen hem
 te hoonen;
 Terwijl hij 't zwijgen mij op 't allerstrengst gebodt.
 Ik nam mijn afscheid, toen een bende binnen schoot,
 Die

Die op zijn' wenk mij kwam van allen kant bespringen.
'k Bad om mijn vrijheid , maar vergeefsch : zij persen,
dwingen

En ringlen , sleuren mij , tot ik mij zag gebragt
Naar 't aakligst hol , voor moord- en roofzucht uitgedagt.

Ik wilde door geweld me ontrukken aan die wreeden,
Wier hart gelooten was voor billijkheid en reden,
Maar vruchteloos : men dreef , men ftiet mij van hem af

Ten kerker in , daar ik den doodsnik bijna gaf.
't Slagtoffer was ik schier , na ik mij tegens wetten
En rechten van het land wanhoopend dorst verzetten.
Dan kort daarna deed hij mij minnelijk verstaan ,
Dat ik mij zelf' , indien ik wilde , kon ontslaan ;
Maar tot wat prijs ? helaas ! zoo ik 't verblijf ontdekte
Dat u , mijn schoone , tot een schuilplaats veilig strekte.
'k Riep op dien eisch , barbaar , voor deugd en waarheid schuw !

Waant gij dat ik zoo snood een hart bezit als 't uw ?
't Zij verre ! liefde en trouw is in mijn ziel gedreeven
En tarten t'faam den dood. Gij kunt , beneem mij 't leven !

Ik zweer dat ik mijn Gaê , wat angst , wat pijn ik lij ,
U noit zal leevren : ja ik maak haar stervend vrij.

MEVROUW MONGE I.

Waar 't in mijn magt geweest uw smarten te verligten,
Mijn teeder hart zou , ver van voor gevaar te zwichten ,
En man , en vrouw en kind vereenigd hebben.

V I N C E N T.

Hou !

Wij hadden 't wel belet. De vrijheid is , Mevrouw ,
Een onwaardeerbaar pand , wel waardig te bewaaken ;
Zij is zoo ligt als uw gezondheid kwijt te raaken ;
Zij weegen even zwaar : men raakt 'er moeilijk aan ,

B 4

Na

Na dat men roekeloos zich daar van heeft ontdaan.
 Maar zeg mij reis, mijn heer, wien vondt gij zoo
 meêgaanden;
 Dat gij 't geweld ontkwamt des boozen naastbestaan-
 den?

MONGEI.

Men vindt, in wat geval men zich gewikkeld ziet,
 Ligt eenen vriend, wiens ziel geraakt wordt door 't
 verdriet
 Dat men onschuldig lijdt. Hij die mij 's daags kwam
 spijzen
 Was zulk een man. 't gevolg kan allerklaarst be-
 wijzen
 Hoe zeer mijn ongeluk hem steeds ter harte ging.
 Hij boodt mij zijne hulp, gaf mij verzekering
 Om zelf een' brief van mij aan u ter hand te stellen.

SUZON.

Wie zou op aarde oit zich zulk een geluk voorspellen?
 Die Edelmoedige verheugde uw hart gewis?

MONGEI.

Die de ongelukkigen beschermt en bijstaat, is
 Voor hun een tweede God. Ik schreef, maar een
 ontroering,
 Wier oorzaak ik niet weet, belette de volvoering.
 'k Dagt ik ben door verraad in dezen staat geraakt,
 't Is mogelijk dat een brief ons t'saam rampzalig maakt,
 Dat uw vervolgers hem tot dezen stap bewoogen:
 Ten minsten schein die man te minzaam in mijn oogen.
 Ik hield, misfchien uit vrees, ten onrecht hem verdagt:
 Maar om mijn dierbre Gaê te leevren in de magt
 Eens vaders, die verwoed naar uw verblijfplaats
 haakte,
 Was 't geen niet zonder reên mij zoo bekommerd
 maakte.

Mijn

Mijn brief hadde u verraên. ik wierp hem in vlam,
Die in een' oogenblik, zijn oog 't geheim benam.

V I N C E N T.

„ Hij's wel zoo erg als ik, dat wil ik gaerne weeten.
„ Had ik geweest als hij, ik had 'er voor 'ezeten
„ Zoo dom gelijk een os, en wis mij zelv' verraên.

M O N G E I.

Wel ver van op die daad ten hoogst verbaast te staan,
Sprak hij: miju ambt verdient dat gij mij moet mis-
trouwen;

Maar haast zult gij in mij een' ander' man beschou-
wen.

Ik zal u toonen dat in d' allerlaagsten staat
Ook lievelingen zijn van een verheven daad.
't is in mijn magt aan u de vrijheid wêer te schenken.
Vrees niet voor mij: men zal geheel mij niet ver-
denken.

'k Zal zeggen, dat gij mij door kracht ontweldigd zijt.
Bedien u van den nacht die 't aardrijk dekt: een' tijd
Waar in een man als gij het minste heeft te duchten
Om zijn gevangenis op 't zekerste te ontvluchten.
Hij nam mij aan de hand, geleidde me aan zijn zij,
Ten kerker uit, mijn Lief! denk welk een vreugd
voor mij.

Trots duisternis, gevaar en duizend aakligheden,
Genietende noch rust noch spijs, heb ik mijn schreden
Verdubbeld, haakende naar dit zoo heilrijk uur,
Waar in ik mag voldoen aan liefde en aan Natuur.

M E V R O U W M O N G E I.

Laat vrij 't balstuurig lot ons onophoudlijk drukken:
Wij beide, wij zijn vrij van snoede gruwelstukken.
Ons eenigst toevlugt is 't uitkooopen van den tijd
Tot wakkre bezigheên. Welaan! laat ons met vlijt
Het handwerk onzer jeugd, datwe als een speelpop
achtten, B 5 Van

Van nu af, wyl 't de nood vereischt, om strijd be-
trachten.

Het is geen schand' wanneer men zich daar van be-
dient

Met rijpe zinnen. 't geld, dat gij door deezen vriend
Mij toegezonden hebt, kan ons te stade koomen,

V I N C E N T, *aan Suzon zachtjes.*

Daar hebtje straks de streen . . . dit doet mij waerlijk
schroomen.

S U Z O N, *aan Vincent zachtjes.*

Mij ook, Vincent: ik beef van loutere ontsteltenis.

V I N C E N T.

Ik kies het haazepad, dat 's best voor mij, en gis
Dat je ook niet kwaad zoudt doen met zachtjes op te
douwen.

Men zal het woord bij hem bezwaarlijk staande
houën.

T I E N D E T O O N E E L,

MONGEI, MEVROUW MONGEI, SUZON.

M O N G E I.

Ik staa verbaasd door 't geen gij mij zoo ernstig meldt:
Vincent! . . . ik zag hem niet. noch gaf hem eenig
geld.

M E V R O U W M O N G E I.

Waar is Vincent? ik wil . . . hij zal ons openbaaren . . .

S U Z O N.

Vergeef het mij, Mevrouw, ik zal het u verklaaren.
't Was slegts een list om dus u tegen 't kwaad ver-
moën

Van

Van Moeder, die al haar geduld verloor, te hoën.
 Het geld behoort uw' zoon, 't zal ons fortuin niet
 krenken,

Waar in gij deelen moet. gij hebt, wil dit gedenken,
 Mij, uw vriendin genoemd, een naam bij mij geacht,
 Waar op ik mij beroep. Ik heb aan u gebragt
 Door mijn Vincent, Mevrouw, het gunt hij heeft ver-
 kregen.

Ach! zoo de Hemel ons op 't onverwachtst met zegen
 Zoo overstort dat zulks in elk verwondring baart,
 Is zulk een gift voor mij met een gebod gepaard
 Om menschen die, als gij, wel denken en wel leeven
 Op 't allerminnelijkst een deel 'er van te geeven.

MEVROUW MONGEI.

Uw edelmoedigheid wierdt veel te kort gedaan
 Zoo ik, Suzou, het geen ge ons biedt trachtte af te
 slaan.

Geen ijdele glorie, geen vloekwaardig zelfsbelangen
 Port u tot zulk een daad: dus kunnen wij 't ont-
 vangen

Als zijnde een nieuwe band die ons verëent. Maar och!
 Mijn lieve man! is 't hier wel veilig? zeg 't mij tog.
 'k Beken dat uw verhaal mij beeven doet, en schroo-
 men

Dat gij uw vrijheid uw ontslag maar hebt bekoomen
 Om mij te ontdekken. uw cipier is mij verdagt.

Men volgde mogelijk uw schreden in den nacht.

Verlaaten wij dit oord. voldoe aan mijn gebeden.

Stel, stel het angstig hart van die u mint te vreden.

Gij loopt gevaar: o ja! mijn hart voorspelt het mij.

ELFDE TOONEEL.

MONGEI, MEVROUW MONGEI, SUZON,
VINCENT.

VINCENT.

Mijn heer! ik vrees . . . .

MONGEI.

Wat is 't?

VINCENT.

Je bent hier gantsch niet vrij.

Toe spoedig tog van hier!

MEVROUW MONGEI.

wat zal ons wedervaaren!

VINCENT.

Ik hoorde vraagen door een' Heer met grijze haeren
Wie hier geherbergd is.

MEVROUW MONGEI.

Mijn Vader . . . stel ik vast . .

SUZON.

o Hemel, welk een slag!

VINCENT, *tegen Suzon.*

'k Gaf moeder heimlijk last,

Die mij verflont, en hen ook geen van beide noemde;
Maar of die Heer begreep dat zij hunn' naam ver-
bloemde:

Hij loopt door 't gantsche huis, en snuffelt overal
Met nog een', dien ik vrees dat niet veel stuiten zal,
Wijl hij een dienaar der justitie zegt te wezen.
Hij vraagt aan elk naar u.

ME-

MEVROUW MONGEI, *willende haar kind vatten.*

Ik mogt dien slag wel vreezen.

S U Z O N, *haar weêrhoudende.*

Laat mij dit lieve kind: vertrouw het aan mijn zorg.

'k Stel ter verzekering mijn leven u tot borg.

Het mogt u eens verraên wanneer 't begon te weenen.

Verberg u, bid ik, in dit zijdvertrek. vlugt heenen!

MEVROUW MONGEI, *haar kind met moeite verlaatende.*

Draag, draag tog zorg dat gij . . . dit kind behoedt.

S U Z O N.

Ja, ja.

Verberg u tog!

V I N C E N T.

Het is zijn knegt: zorg dat . . .

T W A A L F D E T O O N E E L.

MONGEI, MEVROUW MONGEI,

SUZON, VINCENT, MARLOT.

M A R L O T.

Ha! ha!

Ik zie ze beide. Blijft, gij hebt mij niet te schroomen.

Welk een geluk dat ik hier 't eerste ben gekoomen!

M O N G E I.

't Is mijn cipier Marlot.

MEVROUW MONGEI.

Hoe! is het die Verraêr?

Waar ik gewapend, schurk! gij wierdt wel haast ge-

waar

Hoe men verraders straft.

M O N G E I.

MARLOT.

Bedaar en hoor mij spreken.
 't Berouw volgt dikwils hem, die zich te ras wil
 wreken.

Wat waan gij voeden moogt dat ik u heb verraên,
 'k Misdeed u niets, of 'k zal van hier gezond niet gaan:
 Dit tuig' de Hemel die mij gunt u hier te ontdekken,
 Om, waar het mogelijk, aan uw dwaling u te onttrekken.

VINCENT.

„ Hij echter lijkt een schelm, zoo ik mij niet vergis.

MARLOT.

Verlaat, ik bid het! wijl uw Vader straks hier is,
 Tog beide deze plaats. Ik ben, gij zult het nader
 Ontdekken, schuldeloos: ik dien als knecht uw' Vader,
 Die mij bedroogen en genoodzaakt heeft om, toen
 Gij als gevangen op zijn landgoed waart, te doen
 Dat aan een' eerlijk' man, als ik ben, moest verveelen.
 Hij deed mij voor Cipier, schoon met mijn weêrzin,
 spelen,

En gaf mij last om u het schrijven aan te raên,
 Waar in ik, als gij weet, ten vollen heb voldaan.
 In 't eind toen ik, geraakt door al uw ongenuchten,
 U uit den kerkker bragt, ver van gevaar te duchten . .
 Ontdekte ik juist . . .

MONGEI.

Zou . . hij! . . . .

MARLOT.

Na dat gij mij verliet,
 Ontdekte ik juist dat gij door iemand waart bespied,
 Om door uw vlugt 't verblijf van uwe Gaê te ontdek-
 ken,

Daar op het zekerst u de min naar toe moest trekken.

'k Werd naauw gewaar dat men u spoedigst volgen zou,
 Of

Of spaarde vlijt noch moeite om u ter goeder trouw
 Meê na te jaagen; schoon gij niets van mij moet
 vreezen:

Ik zal in alles u getrouw behulpzaam wezen.
 Dan ik bespeur dat gij een misvertrouwen voedt . . .
 Dat mij op 't vinnigst hoont. kom ken het teêr gemoed
 Dat in deez' boezem woont, waar op ge uw wraak
 wilt koelen.

'k zoek uw behoudenis. wat kan ik meer beëdoelen?
 Zoo gij 't in twijffel trekt, stort dan met dit geweer
 (*Hij trekt zijn zijdgeweer.*)

Het bloed eens vriends, of ken in hem een' man van
 eer!

M O N G E I, *hem omhelzende.*

Mijn waarde vriend! steek op! wil alles mij vergeeven!

B O N C O U R, *achter het tooneel.*

Marlot! Marlot!

M A R L O T.

Hij komt! Waar heen? waar best gebleven?
 Kom spoedig, vlugt hier in!

M O N G E I, M E V R O U W M O N G E I, *in
 een Kas waar van Suzon den sleutel afrekt.*

V I N C E N T, *tegen Suzon, terwijl Marlot zijn
 Meester tegemoet gaat.*

Dat lijkt een raare vent,
 Suzon. Wat werd ik bang toen hij dat blinkend end
 Van leêr trok . . . Zagt! daar is . . .

DER:

DERTIENDE TOONEEL.

BONCOUR, MARLOT, VINCENT,
SUZON, *met 't Kind in de armen.*

BONCOUR.

Hier wil ik wel wat toeven.
Waarom laat gij me alleen?

MARLOT

Ik zou niet gaerne snoeven
Op mijn verstand: maar hoor, ik ben niet half zoo
mal

Als gij wel denkt, mijn heer, men moet in uw geval
Gelijk een snuggre brak het gansche huis door zoeken
Van boven tot beneên, in winkelen en hoeken.

Ik dagt: terwijl mijn heer naar 't een en 't ander vraagt,
Ontnapt hem ligt het wild; 't is best het nagejaagd,
Gelijk ik heb gedaan.

VINCENT.

„ Te duiker! welke strecken
„ Heeft deeze gast! hij mogt wel van zijn deugden
„ spreken.

„ Vertrouwt de steêlui iens.

MARLOT.

Och neen! ik vond haar niet,
En barst van spijt, in ernst, terwijl mij uw verdriet
Zoo gaat aan 't hart dat zich geen mensch 't meer aan
kan trekken.

Wat nu? ik geef het op; ze zijn hier niet te ontdekken.

BONCOUR.

'k Verlaat mij op uw zorg en trouw.

MARLOT.

De laatste moet
Gelijk

Gelijk aan de uwe zijn. 't is immers altoos goed
Dat menschen voor elkaer hun denkbeeld nooit ver-
bergen?

Hier mede kunnen wij den laster 't felste tergen.
Bij voorbeeld, iemand kwam en maalde mij dus af:
Marlot is recht een schurk een bloodaart laag en laf,
Die noch aan woord noch eed zich immer heeft ver-
bonden;

Wiens boos verdorven hart geen stervling kan door
gronden,

Dat zwanger gaat om hen te hoeden voor 't gevaar
Die gij vervolgt: mijn heer, al zeide ik zelfs: 't is
waar;

Ik heb in dit geval tot heden u bedrogen:
Geloof het niet en denkt dat alles is gelogen.

BONCOUR, *in peinzende gestalte aan de
tafel zittende.*

Neen: 'k geef zoo ik haar vind genade noch gehoor.
't Is me onverschillig wien van beide ik 't hart door-
boor:

Wijl ik tog in hun bloed mijn gramschap moet ver-
koelen.

MARLOT.

Het is niet mogelijk u mijn oprecht gevoelen
Te melden, ik verlang om u mijn hulp te biên.
Maar stel: uw dochter lag hier schreiende aan uw
kniên

Te smeeken om genaê voor 't geen ze u heeft mis-
dreeven:

Zoudt gij vermogend zijn om 't leven van uw leven
Te vellen door uw hand, trots traanen en gebeên?
Zoudt gij zoo dapper zijn? rond uit, ik denk van
neen:

Het vaderlijke hart, natuur zou in u spreken.

C

BON-

BONCOUR.

De vaderliefde is uit mijn hart geheel geweken.
 Natuur ontaardt sinds zij zoo schandlijk mij verliet
 Met zulk een schelm. zij is mijn dochter langer niet,
 Een schandvlek voor den Stam waar uit zij is gespro-

ten;
 En wier ondankbaarheid haar straffe zal vergrooten.
 Wien heeft zij nu tot heul? een' arm' rampzalig'

man,
 Die geen vooruitzigt dat tot redding dienen kan
 Ter waereld heeft, wiens lot het haare zal bepaalen.
 En zoude ik, oud en grijs, zoover van 't voetspoor
 dwaalen,

Het welk door mijn geslacht zoo lofflijk is gelegd,
 Dat ik door smeeken oit zou stemmen in haar' Echt
 Met die niet aadlijk is, niets heeft noch heeft te wacht-

ten?
 Spreekt gij voor zulk een' man?

MARLOT.

Wie? ik! met geen gedagten:
 Hij 's schuldig, maar mijn heer, wat d' adeldom
 betreft:

Men moet van al 't geboomt, hoe adlijk 't zich ver-

heft,
 De wortlen eveneens, dunkt mij, onadlijk schatten.

BONCOUR.

Als de aard die dekt, en men de spranken uit ziet
 spatten

Vergeet men zulks welhaast. Maar zeg: wat denk-
 beeld voedt

De waereld van den geen' die eeuwig werken moet?
 Die 't licht in laagen stand ontving dien is het leven
 Met eindeloos verdriet, met ramp op ramp door-
 weven:

Hij

Hij sterft zoo laag van ziel als hij geboren is.

V I N C E N T.

Verexcuseer, mijn heer, zoo ik u ergernis
Mogt geeven, met u stout in uw gesprek te stooren,
Wijl 'k van geen' adel ben. Het komt mij raar te
voren,

Dat, schoon wij d'adeldom veel eerbied zijn ver-
plicht,

Men ons zoo laag verneêrd, 'k ben daar niet doorge-
sicht.

Wat reden is 'er voor om ons zoo weinig te ach-
ten?

Het zijn de Grooten niet die 't goed doen steeds be-
trachten.

En alsje 't wel begrijpt, men vindt in allen stand
Oprechte menschen, maar ook pesten voor hun land.
De worm doorknaagt het hart juist niet van alle vruch-
ten:

'k Word dit gewaar in 't veld.

B O N C O U R.

Zoo is't. Gij moet niet duchten,

Mijn lieve kindren, dat ik u verneedren zal.

Een man als ik, geraakt door 't grievendst ongeval,

Kan in zijn reden zich en voor en tegen spreken.

Mijn jaaren en verdriet verschoonen die gebreken.

V I N C E N T.

De Grooten in 't gemeen gevoelen nauwlijks pijn,

Of ik en mijns gelijk moet die deelachtig zijn.

Dat weet ik goed, Het gaat juist hier meê zou ik
meenen,

Als met een kerkklok die, bij storm met magt van
steenen

Gesmeten naar beneên, elk huis rondom de kerk

C 2

Een-

36 DE STEM DER NATUUR.

Een' schok geeft of iet meer. Maar Heerschop, naar ik merk

Verveelt u ligt die praat: dus wil ik liefst vertrekken.

MARLOT.

Zal ik nog eens gaan zien of ik iet kan ontdekken
Van onze gasten?

BONCOUR.

Ja, maar 'k was niet graag alleen.

MARLOT.

Dat meisje blijft hier ligt.

SUZON.

Och ja.

BONCOUR.

Gaa dan maar heen

En geef omzigtig acht.

MARLOT.

Mijn heer, ik zal mij houën

Of ik naar niemand zocht, daar kunt gij op vertrouwen.

BONCOUR *tegens Suzon, die naast hem gaat zitten met het Kind in de armen.*

't Is de eenzaamheid die mij de grootste kwelling baart;

'k Schuw die zooveel ik kan.

MARLOT *tegen Vincent.*

Hij's wonderlijk van aart:

Daar is met tegenspraak niet op zijn hart te winnen.

't Is raar: geen vader kan zijn dochter sterker minnen

Dan hij de zijne. 'k Moet langs d' een' en d' andren kant

Hem

Hem eens beproeven door een' trek van mijn verstand.
'k Wil van zijn dwaling hem, het gaa hoe 't gaa, geneezen.

Maar dees of geen moet mij hier in behulpzaam wezen.

VEERTIENDE TOONEEL.

BONCOUR, SUZON, *met 't Kind.*

BONCOUR.

Zijt gij hier vreemd?

SUZON.

Mijn heer, het is al ruim drie jaar
Dat ik hier woonde: 't is mijn moeders huis.

BONCOUR.

Is 't waar?

Hoe is uw naam?

SUZON.

Suzon.

BONCOUR.

Wat al bekoorlijkheden

Bespour ik in dit kind!

SUZON.

't Is altoos wel te vreden.

Behaagt het u? 't is lief. . . .

BONCOUR.

Lief! zonder wedergaê.

Van wat geslacht?

SUZON.

Mijn heer, het is een, zoon . . . . ja . . . ja.

C 3

BON-

B O N C O U R.

Gij zijt zijn moeder ? ai! wil, zulks voor mij niet
zwijgen.

S U Z O N.

Mijn heer, hij hoort. . . .

B O N C O U R.

Ho! ho! de schaamte is al veel eigen
Aan 't vrouwelijk geslacht, maar wees voor mij niet
bloot.

't Is wonderlijk: dit kind bevalt mij waarlijk zoo,
Dat ik mijn blijdschap voor geen' stervling in kan too-
men.

S U Z O N.

Dat is mij lief. het heeft mijn hart ook ingenoomen.
'k Bemín 't meer dan gij weet.

B O N C O U R.

Waarfschijnlijk is de vriend
Die daadlijk bij u was de Vader van dit kind,
En dus uw Echtgenoot?

S U Z O N.

Mijn heer blijft dit te zeggen.

B O N C O U R.

Dit kind dient bovenal u naauw aan 't hart te leg-
gen.

Maak dat het toch niets deert; dit waar mij tot ver-
driet,

En 't strekte u tot verwijt. Ach Hemel! ik weet
niet

Wat invloên 't op mij heeft: het houdt mij opge-
toogen

Van blijdschap: zijn gezigt perst traanen uit mijne
oogen!

S U -

SUZON.

't Is ongetwijffeld dat gy kinderen hebt, mijn heer?

BONCOUR.

Ik had een dochter, maar, helaas! 'k heb die niet meer.

Zij, die de wellust was van mijn geslacht voordezen, Moest in mijn' ouderdom het tot een schandvlek wezen.

SUZON, *op een' lachgenden toon.*

Neem in haar plaats dit kind.

BONCOUR.

Wat hoor ik? zoudt gij mij

Dat geeven?

SUZON.

Ja gerust, van harte: want zoo hij Door u gelukkig wierd' mogt hij ook nu of morgen, Gelijk wij nu voor hem, ook voor zijne ouders zorgen,

BONCOUR.

't Is mogelijk, maar uw' man zal die 't wel afstaan?

SUZON.

Ja.

Daar staa ik u voor in. Leef met dit kind hier na Naar 't u gevalt: gij hebt zijn' vader niet te vreezen; Als waar het vaderloos.

VIJFTIENDE TOONEEL.

BONCOUR, SUZON, VINCENT.

VINCENT, *bij zich zelven.*

Hoe kan het meuglijk wezen?

C 4

Nu

40 DE STEM DER NATUUR.

Nu overlegt men t'faam weêr iets dat niet veel deugt.
Men wil gelooven doen . . . .

BONCOUR.

Daar is hij: 'k ben verhengd
Van hem te zien. Hoor hier: gij zijt van pas gekoo-
men.

Zet u een' ogenblik, mijn vriend: ik heb vernoo-
men

't Geluk van iemand uit te werken, waar reeds nu
Uw vrouw in heeft gestemd. de zaak hangt maar
aan u.

VINCENT.

Dat is mijn vrouw niet.

SUZON.

Sus.

BONCOUR.

Zoo gij haar woord bekrachtigd,
Zijn wij het eens: ze is daar alleen niet toe gemach-
tigd.

't Is daarom dat ik graag van u het woord ook had:
Zoo gij 't mij geeft schenk ik een' luisterrijken schat
Zoo voetstoots aan uw kind.

VINCENT.

Mijn kind! o felleweeken!
Dat scheelt nog meer. mijn kind! daar moet iets
achter steeken.

BONCOUR.

Hij schijnt verbaasd.

VINCENT.

Ja wel, dat ben ik en met reên.
Om niet te liegen gaat Vincent maar zachtjes heen.

S U

S U Z O N.

't Zal best zijn dat ik hem in stilheid uw gedachten
Ontvouw, hij zal als ik van 't weigren zich dan
wachten.

B O N C O U R, *terwijl Suzon met Vincent
zachtjes spreekt.*

Hoe wonder werkt natuur! een arme boer, gewoon
Met moeite en zorg zijn brood te winnen, kan een'
zoon,

Gefchikt om d'aarde naast zijn' vader te beploegen,
Niet afstaan voor een' staat daar vruchtloos veel naar
zwoegen.

'k Verzeker hem 't geluk zijns zoons, dat niets ver-
mag:

En ons ondankbaar kroost vermeet zich dagh aan
dagh

Aan 't vaderlijke hart, dat haar bemint, te onttrek-
ken.

Och! als de tucht geen vrees in kinderen meer kan
wekken,

Dan branden zij van drift om zich van ons te ont-
flaan.

Dus schenkt men 't leven om het onz' te doen ver-
gaan.

S U Z O N.

Hij stemt het toe. geluk!

V I N C E N T.

Och ja: 'k heb daar niets tegen.
'k Begreep niet wel hoe't met de zaak hier was élegen.
Het is jou kind, mijn heer . . . . maar met verlof
wat zal

Je 'er nu van maaken? zie, wij dienen van 't geval
Zijn naastbestaanden juist verflag te kunnen geeven.

42 DE STEM DER NATUUR.

Dat het gelukkiger bij jou dan ons zal leeven.

B O N C O U R.

Gij staat in ernst het recht van vader aan mij af?

V I N C E N T.

Ik ben een guit zoo ik ze u dadelijk niet gaf,
Had ik 'er dertig zoo; terwijl ik durf vertrouwen
Dat jij ze maklijker dan ik zoudt kunnen houën.
Ik zie mijn luidjes aan.

B O N C O U R.

'k Beloof het u, gij zult
Voor deeze gift uw loon . . . .

V I N C E N T.

Kom steek u in geen schuld
Voor zulk een beuzeling, 't is wel de moeite waer-
dig . . . .
Gij zijt ons niets te kwaads.

B O N C O U R.

Hoe vriendelijk hoe aardig
Lacht mij dit wichtje toe . . . ik neem het voor mijn
kind.

Mijn goedren worden door den tijd, de zijne. Vrind
Mijn dochter, welk een snoodverleider van mij troonde,
Die de achting en 't gezagh eens vaders schandlijk
hoonde,

Zal ik gevoelen doen dat zij mijn' wil weêrstont,
En aan een laage ziel, mijns ondanks, zich verbondt.
Zij vleijen vruchteloos om oit mijn hart te buigen:
't Zal noit geschiën. Ik roep den Hemel tot getuigen
Dat niemand dan dit kind mijn erfgenaam zal zijn.

S U Z O N, tegen Vincent.

'k Verlaat mij op u woord; en gij naer allen schijn . . .

V I N.

V I N C E N T.

Gewis . . .

B O N C O U R.

'k Zweer bij mijn eer mijn woorden naar te
koomen.

Z E S T I E N D E T O O N E E L.

V R O U W G E R V A I S, B O N C O U R, S U Z O N,
V I N C E N T, M A R L O T.

M A R L O T.

Mijn aanflag is tot nu niet vruchtloos ondernoomen.

B O N C O U R.

Hebt gij van haar ook iet? . . . .

M A R L O T.

Een ogenblik, mijn heer!

Ei lieve, zeg mij is uw dochter, die wel eer

U lief en dierbaar was, thans uit uw ziel verbannen?

B O N C O U R.

Voor eeuwig. ja Marlot. dat vrij naast de aertstirannen
Alom mijn naam en schrik en sidring baar': 'k volg
niet

Dan de inspraak van mijn hart, dat mij de wraak
gebiedt.

M A R L O T.

Zijt gij niet aangedaan door eenig teer gevoelen?

B O N C O U R.

'k Verlang alleen aan haar mijn gramschap te verkoelen.

M A R L O T.

Gij wilt haar straffen?

B O N C

BONCOUR.

Ja, ik moet, terwijl zij snood . . .

VROUW GERVAIS.

Gelukkig is 't dat zij het leven met de dood
Dan reeds verwisfeld heeft.

BONCOUR.

De dood . . . wat moet ik hooren!

MARLOT.

De slag is nu volbragt . . . en klinkt hem vreemd in
de ooren

VROUW GERVAIS.

Vergeef het mij, mijn heer: in waarheid, ik dacht niet
Dat zulks een kwelling zou vergrooten. uw verdriet
Zooveel mij doenlijk waar te heelen te verligten
Was 't oogmerk, door u van uw dochter te onder-
richten.

BONCOUR *schreiende.*

O Hemel, welk een slag! 'k zal haar . . . dan nooit meer
zien!

MEVROUW MONGEI, *een weinig nit
haar Kamer koomende.*

't Is mij niet mogelijk . . . ach! dat ik aan zijn
knien

Hem uit die dwaling redd'.

MARLOT *houdt haar tegen.*

Ik bid, wil nog wat wachten!

BONCOUR, *iets hoorende.*

Hoe!

MARLOT.

Niets . . . het was niet goed als men u ingedagten
Zou

Zou brengen wat haar dood veroorzaakt heeft: uw
smart

Wierd' daar door ligt vergroot.

B O N C O U R .

Verberg niets voor mijn hart.

Verdubbel vrij den slag die gij 't reeds hebt gegeven.

Vergroot mijn wanhoop meer en meer. ik heb mis-
dreeven.

Geen straf is mij te zwaar, ten loon van 't onverstand.

Wat blinde heerszucht hield op mij steeds de over-
hand:

Mijn dierbaar kind! had ik u met Mongei doen trou-
wen,

Ik zou thans oud en grijs mijn vreugd in u beschou-
wen,

Daar uw gedagtenis mij grieft met naberouw,

Als ik herdenk dat ik aan de allerwaardste vrouw,

Uw moeder, 't heb beloofd . . . 'k Zie haar met wee-
nende oogen.

Mij scherp beschuldigen dat ik haar heb bedroogen:

Daar haar bestorven mond den mijnen houdt beklemd,

En zij al staamrend zegt: ach! dat gij eenmaal stemt

In onzer dochter keus! wil haar den geenen geeven

Met wien ik wil, en zij verlangt in d' Écht te leeven.

Ik zwoer haar zulks te doen, daar zij 't gezigt op float.

Dan 't wispelturig lot trof kort na haren dood

Dien minnaar allerstrengst, waar door hij zich zag
drukken.

Ik, die vermogend was hem uit zijn ongelukken

Te redden, sloeg mijn' eed te roekloos in den wind:

Wanneer een Edelman zich op deed voor mijn kind,

Wiens geld de hoogheid van zijn afkomst evenaarde;

Met dezen wilde ik dat mijn dochter liever paarde.

'k Bepaalde zelfs den dag dat zulks geschieden zou:

Maar ver van haar te zien vereenigd door de trouw,

Ont

Ontdekte ik ras dat zij mijn oogmerk stout ontvlugtte
't Geen mijne woede ontfak, mij storte in ongenuchte

VROUW GERVAIS.

't Geen haar gevoeligst trof was de ijsfelijke schrik
Toen zij vernam, dat een verraderlijke strik
Haar man gevangen hieldt; die schrik benam heur 't
leven,

Na dat zij van een' zoon, die ovrig is gebleeven,
Verlost is op dien dagh.

BONCOUR, *driftig opstaande.*

Wat zegt gij? kan 't geschiên?

Waar is hij? Hemel, ach! is't mooglijk hem te zien?

SUZON, *hem 't Kind aanbiedende.*

O ja! wil slegts uw oog naar deez' onnoozlen wenden.

De Hemel schenkt u dien tot troost in uwe ellenden.

Dit kind, waar van gij mij zoo even hebt ontdaan,

Sproot uit uw eigen bloed: slaa daar geen twijffel aan.

Ik zag geen misdaad in u dit zoo laat te ontdekken.

Gij wendt u af! kan hij geen mededogen wekken?

Zie hem met deernis aan. beschouw! dit teêr gelaat

Waar in uw beeltenis alreeds gedoodverfd staat.

Wil in uw armen hem een veilge schuilplaats geeven.

Uw bloed speelt door zijn hart: uw leven is zijn

leven.

In uwen boezem moet, zoo een ontmenschte ziel

Hem immer onverhoopt op aarde lastig viel,

Hij al zijn heul en troost en lijfsbescherming vinden.

BONCOUR, *ziet het Kind aan, en wendt*

'er zijn gezigt weder van af.

VINCENT.

Het volk van adel schijnt me een wonder soort van
vrienden.

Straks

Straks had hij 't kind zoo lief als of 't zijn eigen waar,
 En nu 't zijn eigen is, durft hij (wat vreemd gebaar)
 Zijn tederheid noch zucht voor ons in 't minst be-
 wijzen.

Brengt de adeldom zulks meê? wel foei! 't is niet te
 prijzen.

Ik hield het maar ten doop: en kijk zoo lang ik brood
 Zou hebben, haad' hij 't ook, is 't zijn schuld, slapperloot!
 Dat hij geen Edelman geboren is? 'k wil zweeren
 Dat ik hem om die reên niet min dan alle heeren
 Van adel acht: en ik alleenig maak mij sterk
 Hem op te voeden voor den ploeg en 't boerewerk.
 De alwijsheid zal voor hem mijn' ijver onderschragen:
 Want om te leven naar heur voorschrift en behagen,
 Dat de Adeldom dan eerst een lesje bij ons haal'.

B O N C O U R, *met teederheid.*

Mijn gramfchap is gebluscht. Natuur, door deze taal
 Getroffen, triumfeert. De onlijdelijke flagen
 Zijn in dit oogenblik niet langer te verdraagen.
 Waar is Mongei? onthoudt hij zich in dit gehucht?
 Dat hij verschijn.' 'k vergeef hem alles: want de vrucht
 Van zijne dwaling werkt bij mij voor hem genade.

Z E V E N T I E N D E T O O N E E L.

V R O U W G E R V A I S, B O N C O U R,
 S U Z O N, V I N C E N T, M A R L O T,

M O N G E I.

M O N G E I, *uit de Kamer koomende en zich wer-
 pende aan de voeten van Boncour.*

Ach! dat hij aan uw knien zich in zijn traanen baade,
 Met die gevoeligheid die hij voor heen bezat.

'k Heb, ondanks uwen haat, u lief en waard gefchat:

Ja

Ja hoe verblindge op mij uw gramfchap zocht te
wreeken :

Ik draag u eerbied toe. Zieme om vergifnis fmeeken.

B O N C O U R.

Rijs! rijs! vergeef aan mij al het geleeden leet
Het geen mijn wraakzucht aan uw hart gevoelen deed!
Daar 'k u een dierbré gaê ontrukte, welker waarde
Mijn innigfte vermaak, mijn wellust was op aarde;
Die 'k meer dan u beklaag. helaas! 'k ontdek te spaê

*Hier geleidt MARLOT MEVROUW MONGEI
aan haar 's Vaders zijde: zij neemt de plaats
van haar' Man, zonder dat het Boncour
gewaar wordt, die met fpreeken vervolgt.*

Dat ik haar haat verdiende en aller ongenaê.
Verwijt mij euideloos, tot meerdring van mijn plaagen,
Dat mijn vervolging haar ten grave heeft gedraagen!
'k Ben de oorzaak dat ik haar niet meer om heizen mag
Gelijk ik u thans doe.

*Hij denkt MONGEI te omhelzen en om-
helst zijn Dochter.*

MEVROUW MONGEI.

Mijn waarde vader! ach!
Zij is 't die gij omhelst. verwijt u niets.

B O N C O U R.

Mijne oogen
Zien immers wel? zij is 't. Dank hebbe 't Alvermogen.
Nu is mijn heil voimaakt, daar al mijn leet en druk
Op dezen ftond verkeert in blijdfchap. wat geluk!

V I N C E N T, tegens Suzon.

Wij hebben beide deel, al hoefde ik niet te liegen,
Aan d' uitflag van een werk dat, zoo we ons niet be-
driegen

Nu

Nu ponden blijdschap geeft na onsen van verdriet.

M E V R O U W M O N G E I .

Ach, gij vergeet mijn schuld! die gunst verdien ik niet;

Zij maakt mij zelv' beschaamd: dan ik zal voortaan trachten . . .

B O N C O U R .

Ik heb alleen misdaan: gij kunt mijn schuld verzachten.

Ik zie in u den steun mijn's ouderdoms; 't behaagt Den Hemel dat gij dien liefdaadig onderschraagt.

'k Zal met een dankbaar hart aan 't eêlste der geschenken.

Zoo lang ik ademhaal met vreugde steeds gedenken,

V R O U W G E R V A I S .

Gij hebt gelijk: het is de Hemel, die 't u schenkt;

Niets is zoo billijk als dat men daar aan gedenkt.

Voor mij ik dank dien ookvoor zulk een gunstbetooning

Dat gij elkandren ziet bevreedigd in mijn woning,

M E V R O U W M O N G E I .

Mijn vader, het vereischt, dat gij voor alles weet

Hoe zich dit huisgezin tot ons behoudnis kweet.

't Is aan hun teedre zorg, hun hulp en goed vertrouwen

Alleen te danken datwe elkandren hier aanschouwen.

Ik zeg nog meer: Vincent heeft met Suzon . . .

V I N C E N T .

Ei stil!

Vraag liefst of zich uw man nog niet ontuchtren wil.

Die zonder eten zijn gevangnis is ontvloten

Heeft, mijns bedunkens, wel een goed ontbijt van nooden:

D

Dat

50 DE STEM DER NATUUR.

Dat weet ik, heden best, dewijl mijn appetijt
Meê gansch niet klein is. Volgt: wij zullen bij 't
onbijt

Elkandren spreeken, en een glaasje t' famen drinken:
Want men verstaat zich, zoo 't mij toefchijnt, bij
het klinken

Der glazen best.

B O N C O U R.

Gij wilt, daar ons uw deugd verplicht,
Mij doen vergeten 't geen uw goedheid heeft ver-
richt.

Maar neen; de dankbaarheid, het merk van braave
menschen,

Spoort mijne erkentnis aan. Inmiddels wil ik wen-
schen

Dat u mijn voorbeeld tot een' spiegel strekken mag
Dat de oudren noit te streng hun vaderlijk gezag
Misbruiken aan hun kroost, door hen te willen
dwingen

Tot de Echtverbintenis, dien band die stervelingen,
Zoo hem de liefde vormt, een' hemel geeft op aard,
Maar die, door dwang gesmeed, een hel van gruw-
len baart.

Ach, Vriend! zoo ge immer u met kindren ziet
gezegend,

Door wie ge in alles naar uw keus niet wordt be-
jegend;

Vervolg noch strafze niet in een' verblinden waan
Of dolle drift: tracht die met reên te keer te gaan:
Want wat gevoeligheid 'er heerfche op onze zinnen,
De stem tog der Natuur is nimmer te overwinnen.

E I N D E.

